

[Rimstad.]

man nu har ment at kunne betro posten som økonomiminister, at det undrede ham, at dette lille lovforslag, i hvilket tallene var beskedne, kunne give anledning til en debat, der næsten måtte sammenlignes med en finanslovdebat. Den nuværende højtærede økonomiminister syntes altså ikke dengang som handelsminister at have forstået, at også begrebet småpenge, i dette tilfælde 10-15 mill. kr., kan give anledning til principielle debatter. For det er jo netop sagen, at her drejer det sig om et princip: for eller imod statsstøtte, statsindblanding eller socialisering, hvad man nu vil kalde barnet. Her drejer det sig om et princip, og at det gør det, opdager nogle øjensynlig senere end andre.

Partiet venstre, som sidst i 1960 stemte imod denne statsindblanding, havde tidligere i en årrække været velvilligt indstillet over for indblandingsprincippet. Efter det ærede medlem hr. Fogeds tale i dag må man vel nu opfatte venstres stilling som hældende til et kompromis. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at mellem lån og garantier er der for mig i dette tilfælde, hvor det drejer sig om et princip, ikke nogen større forskel.

Der skal ikke være nogen tvivl om, hvor vort parti er at finde i denne sag. Vi vil ikke støtte dette indblandingsprincip, som i al sin ynkelige nøgenhed består i, at staten gennem skattelovgivningen berører de arbejdende arbejdets belønning og låner pengene ud igen til omtrent de samme folk til 6 pct.s rente og, som der står i loven, mod „godkendt sikkerhed“.

Ud over indvendingen imod selve princippet har vi en række andre indvendinger at gøre imod lovforslaget. Det blev af det ærede medlem hr. Fanger sagt, at garantier og lån af denne størrelsesorden altid vil komme til at virke som lotterigevinster, og heri er vi ganske enige. Beløbet er og bliver kun en narresut i forhold til det, som staten lægger sine ubeskedne og klamme hånd på i denne forbindelse. Det er også sagt før, men derfor er det ikke mindre rigtigt, at vejen ud af uføret med statsindblanding af denne art er en skattelovgivning, der begunstiger den private opsparing i stedet for at forhindre den.

For nogle måneder siden spurgte den

daværende højtærede radikale finansminister pengeinstitutterne, om de havde gode ideer til et forsøg på at forøge den private opsparing. Der fremkom virkelig adskillige gode tanker som svar på forespørgslen, men efter de til pressen faldne udtalelser synes besvarelserne ikke helt at have behaget forespørgeren, som efter min erindring betegnede de modtagne forslag som meget ortodokse, altså som gamle travere.

I dag kan vi af det her foreliggende forslag, som den nye radikale handelsminister har fremsat, og som modarbejder den private opsparing, fordi forslaget søger at gøre denne opsparingsform overflødig, se, at den nævnte finansministerielle forespørgsel til banker og sparekasser kun var stillet på skrømt, kun var taktik, som var foretaget for at tilsløre billedet af det radikale parti som et socialiseringsparti. Man burde imidlertid ikke have været i tvivl, når man erindrer den daværende radikale finansministers dybe og varige glæde ved alle tidligere statsopsparingsforanstaltninger på skatteydernes bekostning, de foranstaltninger, som den daværende højtærede finansminister har kaldt en moderne finanspolitik.

Jeg skal gentage, at de uafhængige vil stemme imod dette lovforslag, som kun har til hensigt at øge statens kontrol med det private erhvervsliv.

Handelsministeren (Baunsgaard): Jeg er jo desværre ikke i stand til at kunne sige tak til alle ordførerne for velvillig behandling af lovforslaget. Jeg ved ikke, om jeg røber nogen hemmelighed ved at sige, at det ikke har overrasket mig, at jeg ikke er i den situation at kunne takke alle. Men jeg vil gerne sige tak, fordi der dog trods alt synes at være et solidt flertal i folketinget for at fremme lovforslaget.

Jeg er personlig af den opfattelse, at vi her står over for noget, som i virkeligheden ikke alene er hastende, for det er det, men også i allerhøjeste grad vil have stigende betydning, og jeg må oprigtig talt tilstå, at jeg har meget svært ved at forstå de begrundelser, man har givet for at gå imod princippet, når man betænker hele den udvikling, erhvervslivet kan komme til at stå over for, ikke mindst den del af erhvervslivet, som dette tager hensyn til, nemlig